

nemgaa en af dem, som det ærede Medlem fremsatte under Behandlingen af denne Sag, at det radikale Partis Forslag var det, der havde Udsigt til at samle et Flertal i det danske Folk. Nu har det ærede Medlem hørt, at Socialdemokraterne ikke vil stemme for dette Forslag, forstaaeligt nok, da det i deres Hovedorgan er karakteriseret som værende uden Hoved eller Hale, blottet for Logik o. s. v., og det ærede Medlem har i Dag talt om, at han savnede Stemningen fra 1909. Det var næsten, som om han var ved at skrive en Nekrolog, saa rørende lød det. Men hvorledes saa det ærede Medlem paa Stemningen fra 1909, da han skrev derom i „Det ny Aarhundrede“ i sin Tid: „Det staaer fast, at dette Bastardforslag ikke har foreligget for Vælgerne, og at det, hvis det havde foreligget, endda vilde være blevet forkastet“, og videre — ja, jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til at citere ganske kort —: „det betyder sagt med andre Ord, at Ministeriet og Folketingets Flertal nu trodser disse Forslag igennem, vel vidende, at de derved handler i Strid med Folkets Flertal“ — Ord til andet, hvad det ærede Medlem har sagt i Dag — „dette Forslag er ikke et Udtryk for det danske Folks Villie. Det vil ogsaa vise sig, at denne Ordning er bygget paa Sand, den vil blive dømt af Vælgerne første Gang, de faar Lejlighed til at udtale sig“, ogsaa en Spaadom af det ærede Medlem, paa hvilken det paafølgende Valg kastede et glimrende Lys.

L. Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. Pürschel synes at interessere sig stærkt for Begivenhederne i 1909. De, der har fulgt den Forhandling, som har fundet Sted her i de sidste to Dage, vil vide, at der ikke er den ringeste Sammenligning mulig mellem 1909 og nu. I 1909 forelaa der en Militærordning, med Hensyn til hvilken der hos dem, der da stemte for den, var Tillid og Tro paa dens Godhed og Brugbarhed, og nu er Forholdet det, at der blandt dem, der skal stemme for, er et Medlem, der staaende i Partiet ønsker at gaa aabent imod, og tre Medlemmer, der kommer og erklærer, at de er sagligt enige med Mindretallet her i Salen . . . (*Christmas Møller:* Ganske som i 1909) . . . med Hensyn til de stillede Paastande paa Overgang til Dagsordenen. Og saa vover Regeringen og disse to Partier at ville gennemføre en Ordning af saa gennemgribende Betydning som denne uden at spørge Vælgerne, skønt de ved, at den vil blive

gennemført med yderst knebent Flertal, og at der blandt dette Flertal sidder Mænd, der er sagligt enige med Mindretallet. En Gennemførelse af denne Art forekommer mig at være en saadan, at en Sammenligning med 1909 ikke lader sig foretage.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om, at man her fra Rigsdagen vel havde Lov til at tale med Embedsmænd og afæske dem Erklæring. Ja, jeg gaar ud fra, at det er der ingen, der kan have noget imod. Men hvad her er sket, er dette, at der er Embedsmænd, som er gaaet den Vej, som er foreskrevet, er gaaet til den højtærede Forsvarsminister og har meddelt ham, hvilke Ønsker de nærede om Militærordningen, men ingen af disse Erklæringer maa tilflyde Rigsdagen. Ministeren nægter det, fordi de gaar den korrekte Vej. Samtidig gaar andre Embedsmænd udenom Ministeren. Jeg spørger de Konservative: Skal det være Fremtidsordningen? De Konservative fandt, at det var rigtigt, at Ministeren nægtede dem, der gik den korrekte Vej, at faa Rigsdagen i Tale. Nu kommer det ærede Medlem Hr. Pürschel og siger: Det manglede bare, at vi ikke skulde have Lov til udenom Ministeren og Rigsdagen at forhandle med Embedsmænd; men gaar Embedsmænd den korrekte Vej, bør vi nægte — for det har det ærede Medlem gjort ved sin Afstemning i Udvalget — Tilladelse til, at vi faar at vide, hvad de Embedsmænd har villet, der er gaaet den korrekte Vej. Naar de Konservative er kommet dertil, tror jeg nok, de er kommet i afgjort Modstrid med, hvad de hidtil har doceret. Ikke mindst minder jeg om, hvad det ærede Medlem Hr. Parkov udtalte i 1909 om, hvorledes man under alle Omstændigheder dog skulde høre, hvad de sagkyndige mente. I Dag stemmer det ærede Medlem mod, at vi maa faa at vide, hvad de Embedsmænd, som gik den korrekte Vej, havde at anføre.

Paa dette Grundlag, efter at vi har faaet at vide, hvorledes Medlemmer af det konservative Folkeparti staaer til Sagen, at en gaar aabent imod, og tre erklærer, at de er enige med os . . . (*Stemmer:* Nej, paa ingen Maade!) . . . tre erklærer, at de er enige med os om Paastanden paa Overgang til Dagsordenen . . . (*Afbrydelse*) ja, det er jo den, vi taler om, de Herrer behøver ikke at afbryde; vi taler om disse Paastande, det har de Herrer faaet at vide af Formanden; det er om dem, de er enige med os. Paa dette Grundlag mener man, at man kan gennemføre en Militærordning, om hvilken man kan og